

[Arbejdsministeren]

dem, altså at man siger: nu er der ikke flere ledige pladser her, så du må gå over og tage et job i jern og metal. Der er ikke nogen tvang i dette forslag fra regeringens side.

Så siger hr. Bakholt: ja men hvorfor skal vi egentlig gennemføre det her, når nu regeringen tror så meget på sin økonomiske politik, og det siger regeringen jo at den gør? Det gør regeringen også, det er helt klart, og det har, som hr. Bakholt sagde, flere fra venstre været inde på, men det gælder faktisk alle fire regeringspartier. Vi tror på vores økonomiske politik, og jeg har tidligere været inde på de positive beskæftigelsestal, vi har fået her fra november måned, så det er ikke bare noget, regeringen går rundt og tror. Det er faktisk en politik, der giver resultater. Men fortsat drejer dette sig jo om at gøre noget for de langtidsledige, og derfor mener vi, det er rigtigt at komme med dette forslag og få tingene til at passe sammen.

Fru Jytte Andersen var inde på, tror jeg, lidt i samme retning: spørgsmålet om de ledige og deres uddannelsesmuligheder, spørgsmålet om, hvor de skulle hen. Og jeg mener sådan set, at de skal derhen, hvor de har lyst, og at vi, i hvert fald når det drejer sig om arbejdsmarkedsuddannelserne, må sørge for at få placeret uddannelsesstilbud ude på de forskellige specialarbejderskoler og tekniske skoler i overensstemmelse med de ønsker, der er fra parterne ude i området. Der er også en mulighed for – det hele er under overvejelse – at man f.eks. lægger noget undervisning i områderne ud på virksomheder. Jeg ved ikke, om fru Jytte Andersen tænkte på, om de skulle flyttes fra den ene del af landet til den anden. Det er der ikke tale om. Der er tale om, at folk selv kan vælge uddannelsen, og det er frivilligt. Man skulle jo gerne gøre dette for at hjælpe folk til at komme i gang med noget nyt og ikke for at skabe flere vanskeligheder for dem i en i øvrigt vanskelig situation.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal forsøge lige så stilfærdigt og sagligt som arbejdsministeren at besvare nogle af de konkrete spørgsmål, og jeg vil gerne have lov til at begynde bagfra.

Fru Jytte Andersen var bekymret for, hvorledes vi nu opfattede dette med, at vi skulle skaffe det fornødne antal pladser. Jeg

kan sige, at det, vi holder os til, er formuleringen, at vi på områder med gode beskæftigelsesmuligheder skal skaffe det fornødne antal uddannelsespladser. Det vil sige, at det er beskæftigelsesmulighederne, der er afgørende for, om vi vil udvide kapaciteten af hensyn til de langtidsledige.

Dermed har jeg også besvaret spørgsmålet fra en af de andre socialdemokratiske ordførere, nemlig hr. Ole Vagn Christensen, som ville være sikker på, om man nu kunne få en uddannelse inden for sit eget fagområde. Dertil er at sige, at det kan man ikke være helt sikker på, for hvis man er arbejdsløs inden for et område, hvor der er stor ledighed både i det fag, man har, og måske også i det fag, man kunne komme ind i ved hjælp af 1½ års uddannelse, er det jo et dårligt område at give uddannelsesstilbud inden for. Meningen er, at vi her skal flytte arbejdskraften, og meningen er, at vi skal skabe dynamik i systemet, at vi skal få folk ud af den fastlåste situation, de befinder sig i i dag, hvor de kan være på et område, hvor der er arbejdsløshed, og hvor de minsandten samtidig har forbud mod at forbedre deres kvalifikationer, har forbud mod at skaffe sig de nye kvalifikationer, som kan gøre det muligt for dem at flytte til et område, hvor der er bedre beskæftigelsesmuligheder. Sådan skal det tolkes. Jeg håber, det er klart nok.

Så hørte jeg, at hr. Kaj Poulsen spurgte: hvor er disse bedre beskæftigelsesmuligheder henne? Og det vil jeg gerne sige lidt om.

For det første er arbejdsløshedstallene jo stærkt varierende fra område til område. Man kan altså være arbejdsløs i et område, hvor der er meget stor ledighed, og så kan der være et andet område, hvor der er en meget lille ledighed. Det, vi her gennemfører, muliggør, at man kan flytte fra områder med stor ledighed til områder med lille ledighed. Der er vitterlig områder, hvor man allerede i dag ikke kan skaffe arbejdskraft, og der er også områder, hvor man i dag ikke kan skaffe elever nok. Det kunne fru Lilli Gyldenkilde ikke forstå, for hun siger: der mangler jo 13.000 lære- og praktikpladser, hvordan kan det så være rigtigt, at der samtidig mangler elever? Ja men det skal jeg gerne forklare. For det første er tallet ikke 13.000, det er omkring 7.000, måske endda lidt under 7.000. Når tallet 13.000 har verseret, skyldes det, at man ikke har taget hensyn til, at der